

Wit voor het gezicht

Alexandra Pareira

Je weet toch dat ik niet nieuwsgierig ben naar mijn eigen lichaam. Ik begrijp niet waarom oma me met een hemd aan in bad stopt. Ik moet lachen wanneer ze me naar bed brengt en het laken zo strak aantrekt over mijn borst, dat ik me nawelijks kan bewegen. Mijn handen worden koud, zeg ik, en ik probeer mijn armen onder het laken te wurmen, zodat ik mijn ijshanden tussen mijn benen kan stoppen. Daar is het lekker warm. Maar niets daarvan. En nog strakker trekt ze het witte gesteven laken dat hard is van het stijfjel. Een lachende, levende dode, die maar met zich laat aansjorren.

Heb je je onder gewassen?, vraagt ze. Natuurlijk, met het donkere washandje bij de wastafel in de kleine logeerkamer, die uitkijkt op het bos. Dat washandje hoort links. Samen met de handdoek die alleen voor mij is. Het zwarte washandje ligt in de vuilnisemmer. Het andere washandje is wit en hangt over de verwarming. Het wit is voor gezicht en armen.

Achter oma's huis is het zwarte bos waar we met onbekende kinderen spelen. We kennen ze niet, ze zijn lawaaijige schimmen uit het dorp met schelle stemmen. We bootsen hun accenten na. We spelen verstoppertje en laten ons vinden door hen die we niet kennen.

Ik mag in het bed en mijn neefje, dat op de gang wacht, gaat straks op het matras. Eerst moet ik liggen, strak ingestopt als een mummie, met de handen bruin en gehoorzaam op de zoom van het laken. Dan mag hij naar binnen. Oma geeft me een kus en een kruisje. In mijn afgegrendelde bed ben ik veilig.

Daar komt Andrew in zijn pyjama. Oma schiet toe; ze snuift langs zijn hals, zijn oksels, zijn middel. Ze knikt tevreden, Andrew is schoon. Met haar knokige vingers sluit ze zijn pyjamajasje.

Ook Andrews armen worden van de warmte van het bed buitengesloten. Daar liggen we met onze armen, koud, alsof ze niet bij het lichaam horen. Ze houden ons uit de slaap.

Hoe zou het nu zijn om eruit te gaan en in het zwarte bos te spelen? Ik peu-

ter aan het laken, ik fluister Andrews naam. Hij ademt hard alsof hij slaapt. Hij antwoordt niet. Hij is mijn broertje niet, hij is geen vreemde, maar hij slaapt niet en toch zegt hij niets.

Achter het raam is ons speelveld. Het ligt als een donkere doek onder de bomen. Alle kleur verdwijnt in de nacht behalve het laken, het ruwe witte dat schuurt aan mijn armen, dat de zon wegschuurt uit mijn huid.

Het duister is een bos en in het midden rijst een heuvel op, waarin de beesten wonen die je niet kunt zien. Op de heuvel staat de hoogste, dikste boom van het dorp. De boom zelf is een bos, een wereld waarin je kan dwalen en die je laat vallen als je niet voorzichtig bent.

De beesten

Ik denk dat ik gek op beesten ben. Maar volgens papa moet je er bang voor zijn. Beesten laten zich niet sturen, luisteren niet naar je en als je te verbent gegaan is er geen terug en dien je hen slechts tot voedsel.

De honger van het beest is mijn bevel. Ik zou maar wat graag worden opgevreten. De tanden van het beest dwars door mijn vel en dan doorbijten, zodat het bloed uit wonden spuit en ik gil en me verweer, maar er is niets dat helpt, want het beest heeft honger.

Mijn lichaam is het beest nooit genoeg, zodat ik, wanneer het voldaan is, altijd lichaam over heb om weer te kunnen worden opgevreten.

Mijn honger is de honger van de beesten.

Ik honger naar gevreten te worden, bezeten te worden, gestreeld te worden, verwarmd, onder de dekens, met mijn handen tussen de benen, om mijn handen even warm te laten worden als een naamloos plekje daar.

Onstuitbaar

Het lichaam van een meisje is een misselijke zaak. Je denkt dat je weet wat je hebt en dan opeens ben je 11 en alles is nog prettig strak en mager en met je shorts word je zo voor een jongen gehouden en zwelt mijn hart van trots wanneer ik een keer word nageroepen voor smeerlap, omdat de een of andere sukkel denkt dat ik tegen een muur sta te pissen.

Direct daarna - ik zweer het, echt hooguit tien seconden later - zie ik voor de spiegel in de badkamer dat mijn borst net meer is wat het was en had moeten blijven.

De eerste smerige leugen van het lichaam. Ik ben geboren met een platte borst en wil niet door glimlachend moedertje tijd worden verraden op mijn

elfde als ik toevallig eens voor de spiegel sta. Mijn ogen puilen van ontzetting uit hun kassen: er is verandering op til, hoe ik ook met mijn vuisten op mijn tepels sla, als een kleine woeste aap, de ontwikkelingen die ik met geweld naar de andere kant wil slingeren, het helpt me niet.

Winnen

Wanneer ik met Andrew op het grasveld vecht, rent oma haastig naar binnen en komt ze terug met een bloesje dat ik onder mijn judopak hoor aan te trekken. Niet leuk, want Andrew vecht niet meer wanneer ik boven op hem lig, zijn mond tegen mijn naakte huid, de helften van mijn jasje verformfaaid, de riem helemaal losgesjord.

Dat is het winnen. Andrews vechtlust verdwijnt als ik bovenop lig, zijn lippen tegen mijn borst, wangen tegen buik, zijn koude neus, hij kriebelt, we lachen, hij blaast, jongens zijn zo sterk niet en nu komt oma mijn winst verpesten door me te dwingen een bloesje aan te trekken.

Heb je ooit wel eens een winnaar gezien met een ruiten bloesje onder zijn judojas?

Ik wil niet.

Ik sta op en gooi mijn judojas uit. Oma staat nog tevreden te kijken naar haar gehoorzame kleinkind, ze reikt me het bloesje aan, maar ik pak het niet aan, ik stap uit mijn judobroek en trek mijn onderbroek uit.

Andrew ligt als versteend op de grond. Hij kan zijn ogen niet van me afhouden.

Ik voel me trots. Oma's hand schiet uit. Ze kan hard slaan, ik wist het niet, meestal slaat ze zachtjes, met de pantoffel op altijd beklede billen, ze houdt ons tegen met haar arm tegen onze buik, bekleed met een hemd en een pyjama, haar arm tegen onze buik om ons vast te houden, zodat we er niet vandoor zouden gaan.

Ze huilt zachtjes als ze slaat, ze roept dat ze eigenlijk geen straf wil geven, want dat ze van ons houdt, maar dat we kinderen zijn en kinderen moeten nu eenmaal voelen als ze niet willen luisteren.

Nu slaat ze en zwijgt en hijgt van de inspanning.

Oud

Oma kan me heel wat leren. Ze is oud, denk ik, maar teruggerekend was ze toen zo oud als ik nu ben.

Oud, daaraan valt niet te ontkomen. Ze had een lichaam zoals ik het had.

Haar lichaam had zeven kinderen gebaard, het mijne vijf. Haar lichaam heeft zich gekromd in verdriet, is hard geworden, verstijfd, ruw, oud, vergeten, veronachtzaamd.

Dat heeft de tijd gedaan. Je hoeft maar te wachten en beetje bij beetje komt het onrecht over je lichaam. Je huid verliest zijn zachtheid en zijn soepelheid, je straalt geen warmte meer uit, maar kou of hitte, en je gezicht heeft zijn mooiste tijd gehad; je ontroert niemand wanneer je huilt, niemand die het verlangen krijgt je te troosten, men schrikt, men wil weg, men weet niet wat men moet met een oude huilende vrouw, die naar je staat te staren in verbazing, omdat jij niet ziet wat zij niet meer kan zien, omdat het voor goed verdwenen is.

Ik heb recht op het leven dat me nog gaat toevallen.

Ik ben een meisje, maar ik ben het trapsgewijs, dat is de eerste vuile truc van de tijd. Hij zwelt in me aan, hij houdt huis in mijn lichaam, zodat ik tegen mijn roversarmen vlees ga voelen, zacht vlees, een ontkenning van degene die ik ben, hard en sterk, ik kan de wereld aan.

Kom maar op, jullie vreemden, schimmen die hier leven, ik weet niet hoe ik hier ben terechtgekomen.

Ik heb een briefje in de aarde gestopt, maar in plaats van dat mijn vragen worden beantwoord, verrotten de woorden in de grond. ■